

Благословенний мужністю предків і обов'язку

Олександр Кривоший

КНИГА Олександра Кривошия "Батькові зоботи" впала мені у вічі вже першим же своїм оповіданням "Окопи".

Головний герой твору - немолодий тракторист - колишній фронтвик, Федір Кагадій грудьми стає проти трактора, який почав зорювати останній нерукотворний пам'ятник полеглим під час Другої світової війни воїнам - невеличкий шмат землі з окопами. Тракторист виступив проти байдух, забудькуватих людей з дипломами, грошима, але без душі і без поваги до пам'яті... Виступив і переміг... Бо українці - нація воїнів, хліборобів і переможців.

тували всі журналістські публікації ще задовго до їх появи на сторінках газети, годі було й мріяти про якийсь „живий” матеріал з підрозділу Радянської армії. Уважні цензори "роз'яснили" молодому сурмачеві, що в місті Запоріжжі немає не лише сексу, як, до речі, тоді у всьому Радянському Союзі, але й льотних, ракетних, артилерійських та інших військових частин, окрім однієї зразково-показової частини Запорізького гарнізону, якою командує такий собі майор Пупченко, і що саме про успіхи та досягнення військовослужбовців цієї частини він і зможе інколи публікувати матеріали. До свят...

А оскільки негаразди в тогочасній "непереможній і легендарній" уже не могли приховати ніякі цензори, Олександр Кривоший присвячує спочатку журналістське перо, а потім і весь свій час захистові прав військовослужбовців.

Одним з перших в тодішній Україні він починає відкрито писати про випадки нестатутних відносин у Збройних Силах колишнього Радянського Союзу. Захищає права жертв "дідівщини" і "дезертирів" з гарячих точок колишнього СРСР та „афганців". Пише репортажі з гарнізонної "гауптвахти", з "секретного ешелону" з новобранцями, з кабінету Міністра оборони СРСР Д. Язова, з могильника радіоактивних відходів та з Придністровських окопів.

У 1990 році він докладає чимало зусиль для створення в Запоріжжі першої в тодішній Ук-

торську військово-патріотичну телепрограму „Полігон".

У 1995 р. він стає одним з засновників громадського об'єднання батьків військово-службовців строкової служби, загиблих при виконанні службових обов'язків у мирний час, а згодом і його виконавчим директором.

За його проектом та безпосередньої участі у Запоріжжі споруджено перший в Україні і єдиний в країнах СНД пам'ятник військовослужбовцям, загиблим при виконанні службових обов'язків у мирний час, де щороку, в День пам'яті, збираються батьки й матері з багатьох областей України.

Автор "Батькових зобіт" опікується заснуванням Дня солдатської матері в Збройних Силах України, спорудженням гарнізонного храму в ім'я Св. Благ. князя Олександра Невського, підготовкою посібника для ВНЗ Збройних Сил України, захистом прав військовослужбовців та членів їхніх сімей.

Ніби підбиваючи підсумок двадцятирічному служінню перу і Збройним Силам нашої держави, у травні 2010 року Олександр Петрович на радість широкого читачького загалу видав художньо-публіцистичну книжку "Батькові зоботи". Її презентація відбулася у 55-й артилерійській бригаді ім. генерала Петрова, серед членів екіпажу флагманського корабля ВМС України фрегата "Гетьман Сагайдачний" та підводного човна "Запоріжжя".

Таким явився мені і автор "Батькових чобіт" з давнього роду хліборобів, воїнів, оборонців рідної землі і правдивого слова. Твердо характерним, спостережливим і водночас щирим, довірливим і вразливим...

Зачепили за живе своїм реалізмом і ті оповідання Олександра Кривошия, які присвячені військовій тематиці. Проста дохідлива мова, взята із самісінького життя сюжету, тепла задушевна бесіда автора зі своїми читачами нарівні викликають симпатію і довіру до написаного. Автор не просто знає "тему", він ніби один з тих, про кого говорять - народився в чоботях і погонах... Він любить "людину з рушницею", і це відчуває читач. Саме відчуває, бо твори О. Кривошия мають не лише свій стиль, своє обличчя, а й свій запах. Вони пахнуть свіжозораним полем, гноєм, потом, солдатськими чоботами, медом, яблуками і молоком ранкового удою.

Маючи попереду декілька поколінь людей військових, писати і мріяти про військову службу Олександр Кривоший почав рано, ще навчаючись в школі. Згодом друкувався в районній та обласних газетах, служив у війську, а після омріяного "дембелю" перейшов на професійну журналістську роботу.

Починав кореспондентом у відділі суспільно-політичних проблем. Бойового сержанта і новоспеченого лейтенанта відразу ж кинули на передній край патріотичного виховання - зробивши „сурмачем“, себто ведучим військово-патріотичної сторінки обласної молодіжної газети „Комсомолец Запоріжжя“, яка мала назву „Сурми“. Проте під пильним оком військових цензорів, що, заглядаючи у мізки, жваво переци-

раїнській РСР громадській організації, яка ставила за мету боротьбу з проявами нестатутних відносин в лавах Збройних Сил СРСР, та об'єднання зусиль жінок-матерів для захисту прав їхніх синів-військовослужбовців.

Активна діяльність таких організацій змусила Верховну Раду УРСР в липні 1990 року ухвалити доленосне рішення - Постанову про впорядкування призову громадян УРСР за межі республіки. У ті ж дні в Запоріжжі був проведений Екстрений Форум солдатських матерів України. Учасники Форуму відкрито закликали громадян України боротись за долю своїх синів-солдатів та створення на території Української РСР національних військових формувань. Олександр Петрович працював у прес-центрі Форуму, займався підготовкою і редагуванням його Резолюції та матеріалів. У вересні того ж року в Запоріжжі на першому установчому з'їзді солдатських матерів була створена Організація солдатських матерів України (ОСМУ). О.Кривоший займався підготовкою з'їзду, працював у редакційній комісії, готував до оприлюднення основні документи і матеріали.

У 1993 році, за ініціативи журналіста О.П. Кривошия, у Запоріжжі була організована і проведена акція зі збору і комплектування бібліотечок для кораблів ВМС України „Українським морякам – українські книги“. Зібрана бібліотека з 560 україномовних книжок була урочисто передана Олександром Петровичем членам екіпажу флагманського корабля ВМС України „Гетьман Сагайдачний“. Наступного року, працюючи вже в Запорізькій державній телерадіокомпанії, Олександр Петрович створює першу в Україні ав-

Завершуючи зустріч з військовослужбовцями Запорізького гарнізону, автор "Батькових чобіт" сказав:

- Український народ повинен дбати про свою армію і пишатись нею, а Українська армія повинна служити своєму народові вірою і правдою. Правдою Захисника Вітчизни...

Прийнявши благословіння мужністю від своїх далеких предків-козаків, від спелелого у полум'ї Другої світової війни діда-фронтовика, цей дівіз Олександр Петрович Кривоший втілює в життя і письменницьким та журналістським словом, і своєю громадською роботою.

**Анатолій ГАЙ,
колишній військовий
журналіст, член Президії
Національної спілки
письменників України
та Комітету з присудження
літературно-мистецької
премії Міністерства оборони
України ім. Б. Хмельницького**